

71

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

1000 София,
ул. Съборна, 9,

Администрация. тел./факс 980-76-32,

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

На Висшия съдебен съвет
По КД № 18/2002 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

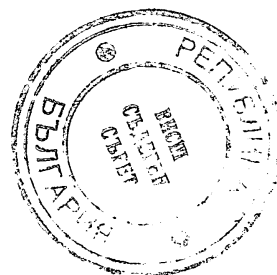
С определение от 24.09. 2002 г. по посоченото по-горе дело Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на Пленума на Върховния касационен съд за:

- Тълкуване на чл.106, чл.8 и чл.117 ал.2 от Конституцията
- Установяване противоконституционността на § 49 т.2 от ЗИДЗСВ, с който е създадена нова ал.2 на чл.139 б от ЗСВ.

Със същото определение като заинтересована страна е конституиран и ВСС.

Като се запозна с искането и определението на Конституционният съд ВСС изразява следното становище:

Исканията и наведените съображения на Пленума на ВКС са конституционносъобразни и обосновани, поради което ВСС принципно ги споделя. Без да повтаря тези съображения ВСС моли да вземете предвид и следното:

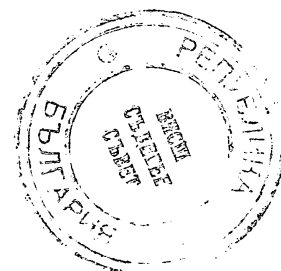
ПО ИСКАНЕТО ЗА ТЪЛКУВАНЕ НА ЧЛ.ЧЛ.106,8 и 117 ал.2 от КОНСТИТУЦИЯТА.

Въпреки оскъдната регламентация в Конституцията, въпросът за управлението и стопанисването на държавните имоти ,включително тези на съдебната власт е принципно уреден в чл.18 ал.6 от същата. Текстът предвижда ,че държавните имоти “ се стопанисват и управляват в интерес на гражданите и обществото”

Очевидна е разликата в правомощията по чл.18 ал.6 и чл.106 от Конституцията. Първият текст предвижда **СТОПАНИСВАНЕ И УПРАВЛЕНИЕ** на държавното имущество в интерес на гражданите и обществото, а вторият ограничава правомощия на Министерския съвет **САМО ПО ОРГАНИЗИРАНЕ** стопанисване на държавното имущество. Няма никакво съмнение, че организиране на стопанисването не включва управлението му, нито че организиране на стопанисването е конституционно основание за конкретни актове по стопанисване от Министерския съвет.

Това тълкуване е неразривно свързано и израз на основополагащите конституционни принципи за разделение на властите /чл.8/ и независимостта на съдебната власт, /чл.117 ал. 2/ Това е така, защото материалната осигуреност и изключване намеса на изпълнителната власт по отношение на нея е една от главните правни гаранции за самостоятелността и независимостта на съдебната власт. Конкретен израз на тази самостоятелност и независимост е регламентираната в ал.3 на чл.117- “Съдебната власт има самостоятелен бюджет.”

От тези съображения, както и от наведените такива в искането на Пленума на ВКС ВСС счита, че предвиденото в чл.106 от Конституцията правомощие на Министерския съвет да “организира стопанисването на държавното имущество” не включва възможност на Министерския съвет или упълномощени от него органи да извършва преки действия по стопанисване и

управление на държавното имущество, което осигурява функционирането на съдебната власт. Предвиденото правомощие за организиране стопанисването на това държавно имущество може да се изрази само в разпределението и поверяването на такова имущество на органите на съдебната власт в какъвто смисъл смятаме, че трябва да тълкувателното решение на Конституционния съд.

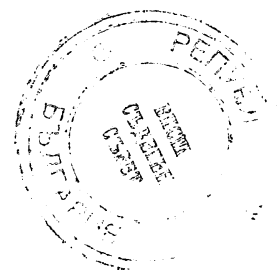
А управлението и стопанисването на това имущество ще се осъществява от онзи орган на съдебната власт, на когото то е поверено и той има бюджетни и функционални правомощия.

Друго тълкуване на тази разпоредба ще е в противоречие с регламентираните в Конституцията принципи за разделение на властите / чл.8/ и независимостта на съдебната власт / чл.117 ал. 2 и 3 /

ПО ИСКАНЕТО ЗА УСТАНОВАВАНЕ ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННОСТ НА § 49 т.2 ОТ ЗИДЗСВ, С КОЙТО Е СЪЗДАДЕНА НОВА АЛ.2 НА ЧЛ.139 Б ОТ ЗСВ.

Преценката за неконституционност на всяка , а и на тази законова разпоредба неминуемо включва тълкуване и разбиране на точния и смисъл. В конкретния случай това пряко е свързано с решението на Конституционния съд по първото искане.

Ако то е в смисъл, че правомощието на Министерския съвет, съгл. чл.106 от Конституцията е само да организира стопанисването на държавно имущество ,без да има нито преки разпоредителни и управленчески правомощия на имуществото на съдебната власт, нито по формирането и управлението на бюджета и , следва да се направи извод, че ал.2 на чл.139 б от ЗСВ дава възможност на Министерския съвет да предвиди възможност магистратите да ползват лечебните заведения и базите му , при условия и ред определени от него.

Това съдържание не е в нарушение на принципите за разделение на властите, независимостта на съдебната власт и самостоятелността на бюджета и.

Ако Конституционният съд приеме, че тази законова разпоредба дава възможност на Министерския съвет изцяло да регламентира реда и условията за ползуване на лечебните заведения и базите за отдих от магистратите, това ще е в нарушение на посочените принципи за разделение на властите, независимостта на съдебната власт и самостоятелността на бюджета и . Това ще има изключително значение за наличните и ползувани бази за отдих, както и до сериозна възможност за вмешателство в подготовката и изпълнението на бюджета на съдебната власт от изпълнителната. В тази връзка е от особено значение фактът, че ползуваните на лечебните заведения и базите за отдих неминуемо е свързано със залагане и разходване на средства от бюджета на съдебната власт, който е самостоятелен и не може да се управлява от изпълнителната власт.

В този случай Конституционният съд трябва да установи противозаконност на тази разпоредба, с произтичащите от това последици.

-“-

Като приема това становище ВСС изразява увереност, че уважаемият Конституционен съд ще вземе решение, с което да се гарантира независимостта на съдебната власт , а с това ще се осигури нейната безпристрастност и справедливост.

